

MIR¹ v kamperju na Danskem

25.6.2008

Danes smo se s kamperjem odpravili na Dansko. Meta ima v Kobenhavnu štiridnevno izobraževanje za Imago supervizorja. Naš načrt je, da si bova midva z Izo v tem času ogledovala mesto, potem pa si bomo še ogledali nekaj danskih znamenitosti. Najbolj oddaljen cilj nam je Skagen, najbolj severno točko Danske, kjer se stikata Severno in Baltiško morje.

Začelo se je klasično. Jaz sem delal do poznih nočnih ur še zadnji dan pred odhodom tako da sta Meta in Iza sami pripravili vso potrebno prtljago za na pot. Sicer smo rekli, da ne bomo odšli preveč zgodaj, da bomo normalno vstali se pripravili in po zajtrku odpotovali. Jaz sem si pa mislil, da bom tistih nekaj oblačil že hitro spakiral. No, zadeva se je obrnila malo drugače. Jaz sem se sicer zbudil že precej pred šesto uro, vstal in šel še v pisarno napisat nekaj mailov, ki sem jih prejšnji dan pozabil. Nato smo okrog sedmih res

vstali in pozajtrkovali. Meta je rekla, da bo še zalila rože, jaz pa da pripravim vse »tehnično« za naš – sicer že spakirani bivalnik. Dolil sem še vode v rezervoar, pripravil nekaj kablov in škatlo za orodje, namontiral kolesa... Prostora ima ta naš bivalnik res ogromno kar je za take, kot sem jaz in ki se težko odločajo koliko stvari odnesti s seboj na pot (saj veste, vedno ti najbolj prav pride tisto, kar si pozabil doma), idealno. Meta mi je še pomagala pripraviti oblačila (opomba žene Mete: ki jih je prejšnji dan skrbno oprala in zlikala, za ceno svojih bolečin v križu) in počasi smo bili nared. Ura sicer ni bila devet, kakor je bil naš načrt za odhod, temveč že okrog enajstih. Takrat sta poklicala še Jan in Breda, da sta na poti k nam, da se poslovita (čeprav sva samo midva tako razumela, onadva sta mislila, da se odpravljamo samo na piknik in ne še na Dansko). Ko sta prišla sva jih bila zelo vesela in po kratkem klepetu smo se ob pol poldne zares odpeljali. Poslovlili smo se še od obeh mam in nato proti severu.

Že doma sem odtipkal naslov, kamor bi morali priti v Kobenhavnu in naš Garmin nam je pokazal, da bomo tja prispeli naslednji dan ob dveh (če bomo seveda ves čas vozili). Vožnja je tekla gladko vse tja do malo pred Münchnom, ko se je hitrost vožnje ustavila na Bezino pešca. STAU so nas opozarjali znaki nad avtocesto. Poiskal sem lokalno radijsko postajo in slišal sem, da je Stau dolg 13 km ker sta zaprta dva od treh vozniških pasov zaradi nesreče. Po dveh kilometrih polžje vožnje smo se odločili, da poiščemo alternativno pot. V Garmina sem odtipkal neko mesto, ki mi ga je svetovala moja navigatorka Meta in dodatno navodilo, da naj se izogiba avtocest. No in nato se je začelo naše raziskovanje Münchenskega predmestja. Tavalili smo po takih uličicah kot je naša doma v Hrastju in se izogibali parkiranim avtomobilom. Odkril sem, da je naš Garmin smatral tudi glavno štiripasovno ulico, kot avtocesto, ki se je mora izogibati in zato nas je vodil cikcak levo in desno od nje. Sklenil lem,

---

¹ MIR – kratko za Meta, Iza, Rudi Tavčar

da ga prelistim in vozil sem po njej, nato pa celo tako, da začnem zaupati svojemu občutku za orientacijo in poiščem pot po svoje. Meta mi je kar naprej ponavljala mesto Immersdorf ali nekaj podobnega, češ da se bomo tako izognili zastoju. Vmes smo večkrat prečkali avtocesto, kjer smo res videli strnjeno kolono. No ko se je naše tavanje začelo vleči že precej čez eno uro in ko smo še vedno videli Münchenski TV stolp na levi in ko smo začeli postajati vse bolj lačni se je v nas začela plaziti nemirna napetost, ki se je kazala v kratkih ženinih stavkih in spodbudah, da naj se že enkrat odločim ali bom upošteval Garmina, ali zemljevid ali intuicijo.... No ko smo se tretjič ali četrtič zgubili je Meta sicer rekla, da so hiše zelo lepe

ampak.... No nato sem odtipkal Immersdorf in pustil Garminu, da nas je pripeljal do te vasi. Vmes je deževalo tako da so kaplje padale kar vodoravno in razmišljal sem že, da bi prenočili kar v slavnem Immersdorfu. Sploh je pa ta naša odisejada trajala precej dlje kot bi stali v zastoju. No končno smo prišli ven iz mesta našli znake za avtocesto, se zapeljali nanjo toda glej ga zlomka. Po nekaj sto metrih gladke vožnje novi znaki STAU nad avtocesto in zares se je začelo ponovno upočasnjevati. Sam sem se pri sebi kar smejal. Meta je rekla, da je nauk te zgodbe, da če ne veš kje si in ne kam greš je bolje ostati na poti, ki jo poznaš pa čeprav je na njej STAU. No ta novi zastoj se je začel počasi pospeševati in kmalu smo bili kakih 50 km ven iz Münchna, ura pa je bila že proti osmi. Usmerili smo se proti Nürnbergu in na prostranem parkirišču poleg črpalke smo okrog devetih našli prostor za prenočevanje. Na klopcah pred kamperjem smo si pripravili večerjo in opazovali kako nemški šoferji v tovornjakih gledajo tekmo Evropskega nogometnega prvenstva med Nemčijo in Turčijo. Da je na sporedu ta tekma smo lahko videli iz obilice avtomobilov, ki so imeli na oknih nemške zastavice, pa tudi kaka Turška se je videla. V polčasu je prisedel nemški šofer, ki je v kratkem povedal vse o družini, da ima že trideset let stari dvojčici, da je ločen, da ima z drugo ženo še enega otroka, da na leto naredi 150.000 km in da je od uvedbe Evra vse dražje. Samotna je šoferska pot. Bil ja prijazen in ne vsiljiv in kmalu se je odpravil nazaj v restavracijo. Verjetno se je pavza v polčasu bližala koncu. Ko smo se pripravljali na spanje smo lahko jasno vedeli, kdaj so dali Nemci gol. Po parkirišču so se razlegli navdušeni zvoki in z avtoceste, ki je prej skorajda nismo slišali se je zaslišalo glasno hupanje tovornjaških siren. Tako se je končal naš prvi popotniški dan in začela naša prva noč v bivalniku.

26.6.08

Spali smo odlično. Postelja je bila dovolj dolga, imeli smo svojo posteljnino in celo svoje blazine. Tako me ni čisto nič bolel vrat, kar se mi včasih dogaja tudi v kakem dražjem hotelu. Pozajtrkovali smo in nato smo se odločali kako bomo opravile jutranje rituale na WC ju in v kopalnici. Meta je rekla, da na črpalkah ne bo hodila na stranišče če imamo WC s seboj. Ko sem zvečer gledal WC se mi je zdel zelo majhen, morda primeren samo za otroke. No zjutraj sem si rekel, da če ga sedaj ne preizkusim, bom verjetno celo pot odlašal. No kljub majhnosti prostora je operacija uspela in nato mi je sledi še preostali del potujoče družine. Dolili smo še vodo v rezervoar, izpustili odpadno vodo in se odpeljali. Dan je bil lep in pot zelo gladka. Peljali smo se mimo Nürnberga proti

Potsdamu in Berlinu. No naš Garmin je imel za našo pot do Kobenhavna drugačne ideje kot mi. Želel nas je peljati daleč naokoli – vsaj zdelo se nam je tako. Prelisčili smo ga z novimi koordinatami. Tokrat sem ubogal ženo – navigatorko in sledil njenim zemljepisnim nasvetom. Pot se je izkazala kot dobra, obšla je nekaj velikih mest in nismo naleteli na noben STAU. Pokrajina se je spreminjala, cela pot pa je bila zelo zelena. Borovi gozdovi so se počasi zamenjali z listnatimi gozdovi polnih trepetlik in brez. Pokrajina se je iz gričevnate Dolenjske spreminjala v ravno Prekmurje. Presenetilo nas je, kako redko je naseljena Nemčija v tem delu. Žitna polja so se nizala več kot sto kilometrov. Povsod pa so nas pozdravljali gozdovi vetrnic za pridobivanje elektrike. Stale so kot vojaki in nam mahale s svojimi dolgimi elegantnimi rokami. Bi si kar lahko mislil, da je srednjeveški Don Kihot v svoji zmedenosti mline na veter zamenjal za sovražne postave in se začel boriti z njimi. Sprašujem se, kako da lahko v Nemčiji in še kje drugje stojijo vetrnice v takem številu in se tu noben ptič ne zaleti vanje. Pri nas na Volovji rebri pa so ptiči verjetno še tako neuki da bi se v svoji nevednosti ali pa s samomorilskimi nagnjenji kar zaletavali v vetrnice.

Vmes smo enkrat malo zašli vendar samo za kakih 30 km. Ugotovil sem, da sem zares nekaj pozabil. Že kak mesec pred odhodom sem šel posebej kupiti katalog postajališč za avtodome v Nemčiji (ca 2 cm debela knjiga) in Evropi (še 1 cm) z namenom, da bomo lahko kjerkoli varno prespali in poservisirali našo potujočo hišo. No, prav ta katalog sem pozabil doma. To sem ugotovil nekje na sredi in bil sem prav jezen nase. Pohvaliti moram Meto, da me ni nič kregala, ne zbadala. Rekla je celo: »Nič hudega, veš nekoliko stvari sim moral misliti.« Sem pa vzel s seboj CD, na kateri je bil seznam vseh postajališč s koordinatami za Garmina in na enem CD postankov sem pretočil podatke na našega vodiča. Nato samo vtipkaš poišči in Garmin najde pot do najbližjega kampa. Žal ni slikic in celotnega zemljevida, ki bi ti pokazal vsa postajališča.

Naša Iza je celo pot ležala na zadnji postelji in brala. Vmes sva jo večkrat opozorila na kako lepo pokrajino ali stavbo, da je prišla pogledat. Že zjutraj je potožila, da jo boli uho. K sreči je Meti vzela s seboj zdravila.

Zvečer smo prišli do Rostocka. Že kakih 30 km pred mestom smo na črpalki kjer je bila pisarna turističnega urada kupili karte za trajekt za naslednji dan. Najprej smo se odpeljali do trajektnega vkrcališča, nato pa še v mesto. Parkirali smo na obali in odšli v mesto. Mesto je lepo urejeno vendar deluje malo zanemarjeno. Pristaniško mesto zelo na severu. Ura je bila okrog devetih ulice pa so izgledale kot opustele. Zdelo se je kot mesto duhov. Slikali smo se sredi glavne ulice brez enega avtomobila ali pešca. Ko pa smo prišli mimo nekaterih lokalov pa nam je bilo hitro jasno. Evropsko nogometno prvenstvo je zbralo ljudi pred velikimi ekrani s pivom v rokah. Tekma Avstrija Španija je bila očitno res zanimiva, ne vem pa če je to res bil glavni razlog za evakuacijo prebivalcev z mestnih ulic.

Upali smo, da bomo parkirali ob obali vendar sem za vsak slučaj vprašal sosednjega gostilničarja, če je to ok. Rekel je, da bo tja do 6h ok, nato pa pričnejo odvažati avtomobile. No naše sedemmetrske galeje verjetno nihče ne bi odpeljal, lahko pa da bi nam kdo želel zaračunati malo dražjo »parkirino« za čez noč. Zato smo se odločili, da gremo nazaj na parkirišče v pristanišču, kjer smo mirno prespali našo drugo noč.

27.6.2008

Noč smo prespali na parkirišču v pristanišču med tovornjaki, ki so čakali na trajektni prevoz. Ko smo včeraj iskali parkirišče me je moja neodločnost že kar jezila. Opogumil me je še en bivalnik, ki je stal med tovornjaki. Mislil sem si, da vsaj ne bomo sami, če nas bo kdo preganjal. Presenečen sem sam nad sabo, kako pri takih malenkostnih zadevah potrebujem podporo in varnost. V poslu se lotevam vsemogočih prekucij in novitet in to v glavnem kar uspešno, ko pa se odločam, kje parkirati pa bi cincal v nedogled. In kaj najhujšega se lahko zgodi. Morda kaka kazen za napačno parkiranje, ki zagotovo ne bi znesla kaj več kot 100 Evrov. In koliko sem že izgubil pri svojih poslovnih poskusih in ekspedicijah – zagotovo vsaj tisočkrat večje vsote in sem še vedno živ in nič mi ne manjka. Ja, taka pot očitno prinese nekaj tudi k samospoznavanju tudi tako visoko zavestnih posameznikov kot sem jaz.

Ob 11h smo se vkrkali na trajekt. V vrsti pred vkrčevanjem smo videli nekaj kolesarjev, ki so šli na Dansko in tudi nekaj takih, ki so se vračali s trajekta. Med njimi je Meta opazila lezikolo – tandem in bila je navdušena – predvsem nad možnostjo, da obstaja tudi lezitríckeltandem. Jaz pa tudi. Lezikolesa oz lezi tricikle si ogledujem že nekaj časa. S seboj imam celo seznam nemških trgovin, kjer prodajajo lezikolesa in na poti nazaj načrtujemo postanek v Hamburgu ali Hannoveru za obisk ene takih trgovin.

ogromen hladilni stolp – verjetno jedrske elektrarne. Morje je bilo kar rjavo kot umazana gošča. Nič kaj vabeče.

Po slabih dveh urah smo se izkrkali na deževni Danski obali. Po nekaj kilometrih som se ustavili na samotnem parkirišču in Meti je skuhala odlično kosilo. Nikamor se nam ni mudilo in imeli smo se zelo lepo. KO smo se odpeljali so nas skoraj celo pot do Kobenhavna pozdravljale vetrnice, ki so rasle sredi še zelenih žitnih polj. Vmes smo se ustavili za polnjene vode in praznjenje stranišča. To zadnje mi je uspelo brez problemov, čeprav sem to prvič delal. Danska počivališča so tozadevno odlično opremljena. Žal pa mi ni uspelo napolniti rezervoarja za vodo saj nisem imel pravega nastavka na cevi, da bi jo zavil na pipo. Tako sem se tako pošprical, da sem se moral preobleči hlače. Pa še dvakrat sem stopil v lužo tako da sem se moral tudi preobuti. Sam sebi sem se zdel smešen, Meti pa ni nič komentirala, za kar sem ji bil zelo hvaležen.

Po slabih dveh urah vožnje od pristanišča smo prispeli do Kobenhavna. Najprej smo se odpeljali do kraja, kjer bo Meti jutri začela z izobraževanjem, nato pa do »kampa« sredi mesta. No kamp je pravzaprav ograjeno parkirišče ob katerem se bohotijo nove stolpnice in poslovni centri ter gradbišča. Prav možno je, da čez eno leto tega kampa tu ne bo več,

namesto njega pa bo stal visok poslovni center. Ima pa ta kamp vse potrebno kar potrebujejo sodobni nomadi s prikolicami in kamperji (šotorov tu ni).

Elektrika, voda, tuši, ... do centra je blizu in čeprav ni najlepši (pravzaprav je vsako parkirišče ob avtocesti lepše urejeno) je funkcionalen in zadovoljuje naše potrebe. Z Meto sva šla sama po nakupih v bližnjo trgovino in presenečene ugotovila, da ne sprejemajo kreditnih kartic. K sreči je bil zraven bankomat, kjer sem lahko dvignil Krone. Sama sva šla zato, ker je Izo prijel en napad pubertetne

trmoglavosti in je

raje ostala v avtu. Ko sva se vrnila, je napad že popustil in imeli smo prav prijetno večerjo. Postavili smo mizico in stolčke na asfaltu poleg avtomobila in jedli sir in paradižnike. Vmes je namreč (vsaj trikrat) že nehala deževati in veter je tudi razpihal oblake. Ura je bila že pol desetih pa smo po večerji skozi okno našega bivalnika še vedno opazovali sončni zahod.

28.6.2008

Danes se je začel prvi dan Metinega treninga za Imago supervizorja. Ker se je danes začela zadeva šele ob desetih smo se zelo počasi zjutraj pripravili in v miru pozjrtarkovali. Spal sem slabo saj sem celo noč poslušal tovornjake. Meto je sredi noči prijel krč v nogo in jo je zelo bolelo.

Ob devetih sva se odpravila do Johan Semp's Gade 11, kjer stanuje Jette in kjer je Metin trening. S kolesi sva bila tam v 15 ali 20 minutah. Ker sva bila prekmalu sva se odpeljala do centra ki je pet minut stran s kolesom. Nato sem odšel nazaj do kampa in prispel sem tik pred dežjem. Ker je preveč deževalo, da bi se odpravila v mesto, sva z Izo šla v sosednji nakupovalni center. Tam sva se predajala sladkostim UDSALG – razprodaj in se predstavljala iz trgovine v trgovino. Vendar sva našla nekaj zelo ugodnih in kvalitetnih športnih oblačil, kupil sem dve pelerini za dež, Iza se je navduševala nad črnimi sado mazo škornji s vrtoglavo peto..., ki pa ji jih seveda nisem dovolil kupiti, pred tem pa sem ji zelo nazorno razložil kako bi izgledala v njih. Skratka imela sva se kar lepo. Nato sva odšla nazaj v kamper in se najedla. Vmes je nehala deževati in po kosilu sva šla s kolesom v mesto.

Kobenhaven je res mesto prirejeno za kolesarje. Kolesarske steze vsepovsod, široke kot naša ulica v Hrastju, semaforji za kolesarje, kolesa različnih vrst, rikše, kesoni ali prikolice za

otroke in tovor, psi v prtljažniku... Pa še hitri so ti kolesarji. Mame srednjih let zvonijo in brzijo tako hitro, da se jim morava umikati.

V vodniku sva našla naslov kjer je danes bil boljšjak z umetninami in najprej sva se odpeljala na trg, kjer naj bi se to odvijalo. Našla sva ga vendar so bile restavracije, barke in izložbe še bolj zanimive. Videla sva kar nekaj zelo lepo urejenih vrtov in dvorišč. Danci imajo res smisel za lepo. Arhitektura zelo funkcionalno povezuje novo in staro. Tako stari del mesta kot tudi novi bloki z zelenimi dvorišči in parki vmes so mi bili zelo všeč. In ko se pelješ nekaj sto metrov že naletiš na morski kanal po katerem posebej prirejene barke vozijo turiste, domačini pa se prevažajo tudi s barkami pa tudi z zelo neobičajnimi plovili. Videli smo ploveči kavč pa tudi kar nekaj kajakov in veslačev, ki so trenirali. Najbolj sem se moral nasmejati tekmi kajakašev v košarki na vodi. Česa se vse ne spomnijo.

Ves čas najinega potepanja sva se ozirala za tramaji srednješolcev, ki so se vozili mimo po mestu na kesonih tovornjakov in nase opozarjali z glasnim žvižganjem in vpitjem. Enega od njih, ki je izgledal dokaj trezen oz vsej manj razposajen, sva vprašala, kaj praznujejo. Pojasnil nama je, da so končali srednjo šolo. Vpitje in vožnja s tovornjaki je torej neke vrste naš maturantski sprevod, skakanje po parku in slikanje pod spomenikom pa Danska inačica slikanja pod Prešernom.

Ko je Meti končala prvi dan svojega šolanja sva jo prišla počakat. Pravzaprav sva bila pred hišo že eno uro prej. Na žalost sem to ugotovil malo prepozno in tako sva se še enkrat vrnila v mesto, ki pa je res samo pet minut oddaljeno od Jettinega stanovanja. Šla sva še nazaj na Stroget, kjer je od množice turistov taka gneča, da sva morala peljati kolesa za ušesa. Ko pa sva jih hotela prisloniti na hišo, da bi šla v trgovino je takoj priteknel varnostnik in nama prepovedal naslanjanje kolesa na to hišo. Res pa je, da je na trgih ogromno »parkirišč« za kolesa. Tako sva nekajkrat pustila kolesa in se odpravila v ozke uličice peš. Našla sva »hišo jantarja«, ki si jo Meti tako želi ogledati. Na sumu jo imam, da želi to storiti tudi od znotraj ne samo od zunaj. Končno sva jo dočakala in odpeljali smo se proti domu – kamperju. Ko smo prišli je takoj začelo deževati vendar je v nekaj minutah nehalo. Tu se očitno nihče preveč ne vznemirja zaradi dežja. V dveh dneh smo videli samo nekaj ljudi z dežniki pa še ti so bili turisti.

Po večerji je bila Meti zelo utrujena, od celodnevnega sedenja jo je bolel križ in je odšla spat. Prej smo še pregledali slike, Iza pa je pred kamperjem risala do večera. Bil je lep dan.

29.6.2008

Nedelja, drugi dan Metinega treninga, se je začel ob devetih. Meti je zgodaj odšla midva z Izo pa sva se počasi odpravljala. Že prejšnji dan sem naredil načrt, kako bova obiskala tri muzeje oz razstave posvečene predvsem danskemu dizajnu pa še malo morsko deklico in okrogli stolp. Začelo se je dokaj klavrno saj se je DDC – Danish Design Center odprl šele ob 11h, midva pa sva bila tam že okrog desetih, Nacionalna Galerija pa je tudi bila še zaprta. Tako sva se odpravila do male morske deklice, ki je zagotovo odprta. Vmes sva videla nekaj lepih parkov in res,

mala morska deklica je potrpežljivo čakala sredi trume japonskih turistov, ki so se nastavljali fotoaparatom pred njo. Nato sva se preko Kasteleta odpravila nazaj proti centru. Ugotovila sva, da imajo celo kolesarji tu enosmerne ulice. To nama je bilo jasno iz jeznih pogledov in glasnih pripomb nekaterih nasproti vozečih kolesarjev. Na Strogetu – eni najdaljših peš con v Evropi – sva si ogledala muzej Guinnessove knjige rekordov. Bilo je zanimivo predvsem pa zabavno. Mnogi rekordi so bili sicer verjetno že zastareli, zvedela pa

sva, da ima Danska najstarejšo kraljevo rodbino na svetu. V tem muzeju je bila tudi naprava, kjer si lahko primerjal moč svojega udarca z močjo udarca nekega boksarja, ki naj bi bil najmočnejši na svetu. In Iza je udarila to napravo močnejše kot jaz. Kljub temu, da sem poskušal kar nekajkrat mi je ni uspelo premagati. Še vedno mi ni jasno kako ji je to uspelo. Predvidevam da se je to zgodilo zaradi kota udarca, ker je merilna naprava moči udarca povezana s ploščo, na katero udari bokstarska vrečica ki jo boksneš. :(Toda to so samo moje domneve, Meti pa je rekla, da naj se kar sprijaznim da je hitrejša in da ima več eksplozivne energija kot jo bom jaz še kdajkoli imel.

Na poti do DDC sva se ulačnila in ker je bila ura že okrog poldneva sva v mehiški restavraciji pojedla skromno kosilo. Cene so v centru sicer višja kot pri nas, če pa bi se umaknil ven iz centra pa verjetno ni tako velike razlike.

Na glavnem trgu sva prečkala zborovanje oz nek get together Thailand – Denmark friendship... skratka ogromno Tajcev, stojnice, glasba, hrana... Vmes sva se še slikala pri kipu H.C. Andersena, gledala sva žonglerje na Strogetu, ulične prodajalce... Končno sva prišla do DDC. Trenutno je bilo tam več razstav, glavna pa je bila Danski dizajn v lesu.

Razstava je bila obema všeč saj je bilo razstavljenih veliko eksponatov z razlago kako so nastali, zakaj so se oblikovalci lotili tega izdelka, kako se proizvedejo... Danski dizajn je zelo preprost, linije so čiste in gladke, ideje so pogosto neobičajna, vsi izdelki pa so maksimalno funkcionalni. Osrednji del DDC je kavarna, ob kateri je knjigarna in razstava – prodajalna izdelkov vrhunskega Danskega dizajna. Z Izo sva se zapodila med knjige in to je bil najbolj zanimiv del DDC. Iza je želel kupiti nekaj knjig, ki so govorile o modi,

čevljev, tekstilu... To me je navdušilo. Ker je imela na voljo za celo pot 100 Evrov žepnine, sem ji rekel, da kar si bo izbrala, da pol dam jaz zraven. Tako si je korajžno izbrala še eno knjigo, jaz pa sem ji ta delež mojega prispevka z neko dodatno kombinacijo še povečal. Tako je prišla do treh knjig po lastnem izboru, jaz pa sem kupil še dve, ki sta zanimali mene, menim pa, da bosta zanimivi tudi za Saro in Izo. V trgovini sem videl tudi zložljivo kolo, ki je bilo presenetljivo vozno – poskusil sem ga kar sredi kavarne.

Potepanje naju je utrudilo in počasi sva se odpravila domov v kamp. Tam sem jaz nadaljeval s pisanjem članka o Imagu v organizacijah in ura je minila kot bi mignil. Šla sva počakat Meto, ki je končala ob pol šestih in nato smo še odpeljali k angleški maši. Maša je bila v cerkvi na drugem koncu mesta. Ko smo prišli je bila cerkev že skoraj polna. Toda ne Dancev. V glavnem so bili aziati – meni so bili videti kot Tajci. Tudi ministranti (dve dekleti in en fant) ter bralki beril so bili vsi (vsaj po moje) Tajci, veliko je bilo črncev, sem ter tja pa kak evropski obraz. Peli so zelo lepo, duhovnik pa je imel pridigo, ki se je zelo razlikovala od naših v Kranju. Med pridigo je hodil po cerkvi, obračal se je na nas poslušalce, nas spraševal, skratka, ni bilo dolgočasno. Vmes je celo pokaral ozkogledost in zaprtost za drugačnost nekaterih v katoliški cerkvi. Najbolj sem si zapomnil iz pridige to, da je naloga nas, cerkve to, da ko nekdo naredi nekaj narobe, da ni naša naloga to, da ga kaznujemo, temveč da ko pobegne od nas zaradi strahu pred kaznijo, da gremo za njim in ga pripeljemo nazaj. In vse to je povedal z zgodbo nekega afriškega škofa.

Po maši smo se odpeljali na večerjo z ostalimi terapeuti. Ker je bila restavracija že uradno zaprta in je kuhar že odhajal – smo mi trije ostali brez večerje. K sreči so nam ostali malo odstopili toda vseeno je malo manjkalo, da bi (vsaj v meni) prišlo do kar velike frustracije. Hitro sem se skuliral in ko mi je Meti razložila kako so se menili za celo zadevo sem razumel in nisem nič težil. Doma v kamperju smo si nato naredili dobro večerjo in končal se je že peti dan našega potepanja.

30.6.2008

Sedmi dan se je začel že zgodaj s hrupom tovornjakov in avtomobilov, ki so drveli po bližnji cesti. Ponedeljek zjutraj. Meti je odbrzela na trening, midva z Izo pa sva se počasi počasi odpravljala v mesto. Kljub mojemu prepričevanju se je Iza uprla in rekla, da želi prebrati knjigo, v katero je čisto »not padla« do konca. Jaz sem med tem odšel v bližnji nakupovalni center iskat polcolski nastavek za cev za vodo. Takega namreč zadnjič nisem imel, na počivališču pa je bil za tankanje vode na voljo samo tak nastavek. V Fodex-u - neke vrste našem Mercatorju, ga nisem našel. Sem se pa čudil, kako imajo vse znešeno. To je trgovina,

kjer lahko kupiš vse in to eno poleg drugega. Oblečila, športna oprema, kozmetika kruh, modrci, zelenjava, mleko, televizije in mobiteli, sanitarna oprema in oprema za kolesa... Res imajo vse, gredo v širino (število blagovnih skupin) ne pa v globino. Toda način razvrščanja mi nekako ni šel v račun. Saj ni bilo tako hudo znešeno toda nekako določene stvari mi niso sodile skupaj. Od tam so me poslali v sosednjo trgovino – neke vrste naš Merkur. No naš Merkur je vsaj eno stopničko nad to trgovino – po urejenosti, preglednosti... globino izbire. Našel sem namreč nastavke za cevi, toda... Pol colske nastavke so imeli samo v kompletu za zalivanje, polica, kjer so se nahajali nastavki za cevi pa je bila praktično izropana. Presenetilo me je, ker je v Merkurju polica s temi izdelki dolga šest metrov, tu pa komaj dober meter. No, k sreči je prijazen prodajalec prinesel ustrezne nastavke (v pakiranju po tri, toda za bistveno nižjo ceno kot komplet za zalivanje) tako, da sem končno odšel zadovoljen. Sedaj smo opremljeni za dolivanje vode tudi na Danskem.

Z Izo sva se nato odpravila v Christianio – to je del Kobnenhavna, kjer naj bi živeli ostareli hipiji, neke vrste komuna... Ko sva stopila v ta del mesta, ki je nekako zagrajen, je izgledalo, kot bi stopila na Metelkovo – sami grafiti, zelo umazano, smeti in podrtije vsepovsod, že na prvi klopci sva videla nekaj takih, ki so že zjutraj omagovali pod težo popitega alkohola, dva pa sta se spravljalna k muckanju... Nič kaj dober prvi vtis pa je hitro popravila trgovina s kolesi, kjer so imeli vsemogoča kolesa – sicer ne lezikolesa, toda mestna

kolesa, kolesa narejena po dizajnu iz leta 1860, ki so baje zelo udobna in jih še vedno vidiš

voziti po Kopenhagnu, cruise bikes v najrazličnejših dizajnih. Izi je bi najbolj všeč eden z rožicami in velikim usnjenimi sedežem. Res super. Nato sva tudi našla nek sklop hiš, ki je bil lepo urejen in negovan... nekatere hiše so bile ob vodi, na zelo lepih lokacijah, ... Menda ljudje tam živijo in se imajo fajn.

Potem sva že utrujena odšla ven in se po kratkem razglabljanju, kam in kako odločila, da greva naprej do Danskega Centra za Arhitekturo. Pohvaliti moram Izo, ker je kljub utrujenosti in veliki želji, da bi brala knjigo, odšla z menoj in ni trmarila, da hoče nazaj v avto. Na poti sva se ustavila v top restavraciji na trgu ob obali in spila pregrešno drag sok in pivo ter opazovala ljudi. Sedeti na soncu je po več dneh dežja prav prijalo. Ko sva

prišla do stavbe, kjer sem domneval, da domuje Danski center za arhitekturo sva bila zelo razočarana – vsaj jaz. Iza pravi da ni bila. Tam tega centra ni bilo, bil je nek muzej, ki pa je bil za povrh še zaprt. ☹ No razočaranje sva potešila s tem, da je Iza zlezla skozi rešetke (18 cm široke) v železni ograji muzeja. Hura!

Od žalosti in lakote sva šla na kosilo in v Sultanovi palači sva se zelo dobro najedla. Za kosilo je bil na voljo odprti bife kakih 30 jedi in to za 69 kron (8,5 Evra). Tako sva dobila moč za napad na trgovine. Iza je začela svoj raziskovalni pohod, jaz pa sem ji sledil

in jo varoval pred izzivi previsokih izdatkov. Kupila ni nič, čeprav ji je bilo kar nekaj stvari všeč. Ti pohodi po trgovinah so prav zanimivi. V večini trgovin moških skoraj ne vidiš. Le sem ter tja kak možakar obložen z vrečkami sledi svoji ljubi, ki se brez kakega posebnega načrta v cikcaku giblje od enega do drugega stojala z oblekami, kot bi želela zмести svojega zasledovalca. Nekaj časa sem opazoval tudi ženske, ki so stopale v trgovine. Že takoj na vhodu jih je večina stopila k prvemu stojalu, pogledala eno ali dve cunjici, nato k drugemu in počasi so se razpršile po celi trgovini. Ni mi bilo čisto jasno kako to poteka in skoraj prepričan sem, da nobena nima jasne predstave, po kaj je prišla v trgovino kaj šele da ve, če kaj iz te trgovine zares potrebuje, kljub temu pa so mnoge odhajale ven z vrečkami polnimi novih oblačil. Jaz sem se nekaj časa zabaval s tem, nato pa sem od utrujenosti v eni trgovini celo zaspal, ko sem čakal Izo pred kabino za pomerjanje oblek.

Ko sem odšel po Meto, je Iza ostala doma v kamperju. Z Meto sva šla na pohod v World of Amber – svet jantarja. Šla sva v trgovino, v kateri sva že pred nekaj leti kupila zelo lepo ogrlico in nato še v drugo trgovino istega podjetja. To podjetje ima v lasti pet trgovin z jantarjem – ena večja in lepša kot druge. Očitno imajo neke vrste monopol saj drugih trgovin nisva videla. Izdelki pa so res lepi. Meti je kupila nekaj za lastno okrasitev, da bo še lepša ter nekaj darilčk za punce. Posebej moram na mestu poudariti, da se je Meti odpovedala

prečudoviti ogrlici iz surovega jantarja kombiniranega s srebrom, čudovito prilegajočega se njenemu vratu zaradi cene 1000 Evrov. Pa ne, da si jene bi mogla privoščiti toda njena zavest o moji škotski naravi jo je zadržala. Slava ji – je rekel moj gorenjski žep.

Zvečer smo si pripravili dobro večerjo, Meti pa se je pustila podučiti od Ize, ki ji je razkazala kreativne modne ideje japonskih najstnikov iz knjige, ki si jo je sama kupila včeraj.

1.7.2008

Zadnji dan, ko sva bila z Izo sama, sva se odločila, da se ne bova več potikala po Kopenhagenu. Bolje rečeno, odločil sem se jaz, kajti Iza bi najraje ležala cel dan v kamperju in brala knjigo. No jaz sem želel, da greva v Roskilde, kakih 30 km ven iz Kopenhagna, kjer je muzej z rekonstruiranimi vikinškimi ladjami. Kamper sva pripravila za pot (kar naju je zavzelo pravzaprav zelo malo časa) in nato sva se odpeljala proti Roskilde. Iza je začela brati in bila je odločena, da bo ostala v kamperju in brala in da ne bo šla v muzej, saj je take stvari ne zanimajo. Jaz pa si vedno znova poskusim dopovedati, da bi jo to morala zanimati. Meta in Iza pravita da še vedno nisem dojel, da Iza ni jaz. Oh, ta simbioza. Ko sva prišla do tja sem že na vhodu v mesto našel parkirišče in parkiral poleg cerkve in krematorija, misleč, da je to pač najbolje in da se bom s kolesom odpravila do muzeja, da pač

ne bom motal po mestu s kamperjem. Pripravil sem kolo, Iza je ostala v avtu, jaz pa sem se odpeljal proti muzeju. Peljem se kake dva kilometra do muzeja in tedaj spoznanje. Muzej je bil pravzaprav kompleks stavb na robu mesta ob vodi, do tja je vodila široka cesta, pred muzejem je bilo ogromno parkirišče s prostorom za avtobuse in seveda kar nekaj kamperji... jaz pa s kolesom. Mislil sem si, da sem en velik prestrašen cepec. Obrnil sem svoje kolo in se odpeljal nazaj proti avtu. Najprej prestrašen zaradi parkiranja – svetovno znana atrakcija – in zakaj ne bi imeli dostopa in parkirišča za avtobuse, kaj šele za kamperje. In še – Iza bo lahko brala knjigo še celo pot, bog ve kdaj pa bo zopet na Danskem imela možnost videti 2000 let staro vikinško ladjo (ki je ne zanima). Prišel sem do kamperja, povedal Izi vso to svojo zgodbo in odpeljala sva se do muzeja. Iza je po kratkem prigovarjanju pristala na to, da gre z mano v muzej, jaz pa ji ne bom smel razlagi zakaj se kakšna stvar uporablja in kako so jo naredili. Prišla sva v muzej in vsaj meni je bilo zelo zanimivo. Že pred vhomom je delavnica, kjer restavrirajo in prenavljajo ostanke vikinških ladij, ki so jih potegnili iz vode. Zraven je delavnica, kjer delajo ladje po starih vzorcih in na način, kot so jih delali pred stoletji. Zraven je mojster izdeloval loke, drugi je šival jadra, notri je gospa tkala platno za jadra.... Skratka veliko zanimivih stvari. V veliki hali so restavrirani ostanke petih vikinških ladij, ki so jih Vikingi sami potopili v plovnih kanalih zelo plitkega fjorda, da bi preprečili dostop Norvežanom z ladjami do naselja. Kupila sva še nekaj spominkov in izgledalo je, da je tudi Izi zadeva bila zanimiva. Ali je to res ali ne, še vedno ne vem. Iza pravi, da se ne bi sekirala če ni bi šla. Midva z Meto pa čakava na njena stara leta, ko bo morda doumela vrednost tega izleta. V trgovini s spominki sem našel en zelo lep ročno izdelan nož toda stal je preko 200 Evrov pa se mi je zdel greh dati toliko denarja za nekaj kar sploh ne rabim. Kupil pa sem si palčko likoraša – zelo močan okus, ki ga uporabljajo za slaščice, ki sem jo potem žvečil

Odpeljala sva se nazaj do Kopenhagna in ogledala sva si še Danski arhitekturni center. Še nikjer nisem videl toliko knjig o arhitekturi in dizajnu kot tu. Za Saro sem kupil dve knjigi. Ko sem jaz nakupoval je Iza skuhala odlične torteline s tuno. Pojedla sva slabo polovico Meta pa se je kot lačen morski pes vrgla nanje ko je prišla z zadnjega dne treninga. Odpeljali smo se, se vrnili po kamero, ki jo je Meta pozabila pri Jette in se zopet odpeljali proti mestu Odense. To je rojstni kraj H.C. Andesrena. Do tja smo prišli preko mogočnega mostu, ki se pne med dvema Danskima otokoma. Res veličastno. Po mostu, ki je

dolg kakih 6 km gre štiripasovnica, poleg njega pa gre pod vodo tunnel po katerem vozi vlak. Avtocesta je skoraj taka kot iz tistega vica »kako razumeti žensko?²« Do Odenseja smo prišli zgodaj zvečer. Parkirali smo v mestu in šli na dobro večerjo. Vmes se nam je na mizo dvakrat podelal Danski golob vendar smo kljub mojim gnusnim pogledom prestali to grozo. Sedeli smo v isti ulici, kot je bila trgovina

² Iza pravi, da žensko lahko razumeš šele, ko sama sebe razume.

z urami in očali. Nad izložbo je bil napis URE in spodaj v izložbi so se res smehljale ure. Natararica je rekla, da besed ure pomeni ure. Meta je rekla, da je to še en dokaz za Čenčurjevo teorijo, da smo Slovenci potomci Vikingov.

Siti in zadovoljni smo se odpravili spat, parkirani kar na neki zakotni ulici sredi mesta. Ko sem jaz komentiral, da smo parkirani zraven psihiatrične bolnice, je Meti rekla, da se ne počuti dobro. Da ji že prej ta prostor ni bil všeč, da pa sedaj še manj. Sicer je bilo res hecno spati sredi mesta ob cesti in že v pižami in copatah sem nas odpeljal na neko parkirišče sredi blokovskega naselja, kjer smo v miru zaspali.

2.7.2008

Prvi dan, ko smo na Danskem cel dan vsi skupaj. Zbudili smo se ob 10h. Ko sem po zajtrku začel dajati kolesa s prtljajnika, da se odpeljemo v mesto, je pristopil sicer prijazen možak im

me začel spraševati če je moj avto, in če živimo v teh blokih... in že sem vedel koliko je ura. Na koncu mi je rekel, da ne smemo parkirati tu, ker da je to privatno parkirišče, bla bla čeprav je bilo več kot pol prazno in bi bili samo še kake tri ura tam. Nisem sem hotel prepirati z njim, saj mi je pokazal na parkirišče čez cesto, kjer pa lahko parkiram. Zahvalil sem se mu, dal kolesa nazaj, odpeljal avto 100 m preč in odbrcali smo v mesto. No vsaj mislil sem tako. Že po nekaj sto metrih je Iza povedala, da jo zopet boli uho. V meni je kar zavrelo... Meta je vzela stvari

v svoje roke in v velikem nakupovalnem centru smo našli lekarno. Žal pa nam niso hoteli prodati antibiotikov (kar smo tudi pričakovali). Prijazna prodajalka nam je uredila zmenek z zdravnikom v bližini (dala nam je naslov, ni pa vedela kje točno je to), na koncu pa smo ugotovili, da je iz Srbije vendar rojena na Danskem.

Nato sem vzela stvar jaz v roke. S kolesi smo se odpeljali nazaj do avtomobila in odtipkal sem naslov, ki nam ga je dala farmacevtka. Naš Garmin nas je pripeljal točno nazaj pred nakupovalni center, kjer smo bili pred pol ure oz samo kakih 200 m naprej. Kazal je da smo na cilju, nalsova Taggg??veg 8 pa nikjer. Sprašujemo (Meta in Iza) in končno... Točno pred vhodom nakupovalnega centra, v katerem smo bili maloprej je bila poslovna stavba z veliko številko 8 na fasadi. Številka je bila velika več kot en meter, toda ker sem jaz gledal Garmina in ne imena ulic in številke, sem jo seveda spregledal. Še en dokaz za Metino tezo, da tehnika poneumljal ljudi. Že če bi ob izhodu iz stavbe pogledal na to, na kateri ulici smo, bi nam prihranilo pot in čas.

Zdravnik je bil prijazen, sestra pa tudi. Seveda nas je najprej vprašala za

zavarovanje. Hura za EU in enotno zavarovanje. Dodatna kartica, ki smo jo dobili na ZSSS, je uredila vse. Potem smo šli še kupit zdravila, nato na kosilo in nazaj v avto. Nobenemu izmed nas ni bilo več do hiše H.C. Andersena in zato smo se kar odpeljali proti Arhusu, drugemu največjemu danskemu mestu. Iza je zaspala, midva pa sva izmenjevala svoje misli.

V Arhusu smo si ogledali zelo lep muzej – če temu lahko tako rečeš – na prostem Den Gamle By. Postavili so preko 70 hiš iz različnih mest in rekonstruirali mesto s stavbami iz leta 1600 do 1800. Izjemno. Ne samo stavbe, temveč tudi prostori v njih, kaj so ljudje delali, različni obrtniki, trgovine... v nekateri stavbah celo delajo oz prodajajo izdelke iz tistega časa...Kupili smo si piškote iz leta 1800. Bili se še vedno sveži. Res vredno ogleda. Nato smo si ogledali še zelo lep botaničen vrt.

Odločili smo se, da bomo tokrat spali v kampu. V vodniku Lonely Planet sem našel opis kampa poleg Arhusa – Blommenhaven Camping - in odpeljali smo se tja. Dodelili so nam lepo mesto in dobro smo povečerjali. Vsem je to dobro delo, saj je bil to napet dan za vse. Z Meti sva se o tem še pogovorila, kako sva vse skupaj doživljala. Zvečer sva z Izo odšla še na obalo nabirat školjke in kamne, Meti pa je skuhalo – Kaj? Govejo juho za jutri!

3.7.2008

Po obilnem zajtrku (Iza in jaz – Meta je imela obilno večerjo) smo odkolesarili proti Moesgardu. Do tja vodi lepa asfaltirana kolesarska steza čez bukov gozd. V Moesgard muzeju

je na ogled arheološka zbirka o življenju na teh tleh od konca zadnje ledene dobe do leta cca 1100 A.D. Osrednji del zbirke je Den Grauballe Man – cca 2000 let stara mumija možakarja, ki so ga našli leta 1952 v močvirju. Mumija je odlično ohranjena, podobno kot Oetzi, o katerem je tudi del razstave. Ubogemu možakarju so menda obredno prerezali grlo in ga nagega vrgli v luknjo, ki je ostala po izkopa vanju

šote. Na teh barjih so v šoti našli več takih mumij in vsi so bili umorjeni – menda kot obreden umor ali izvršitev smrtne kazni. Grozljivo. Meti pravi, ko je gledala vsa ta trupla brez glav in glave brez trupel... da je doumela, da se je Kristus zadnjič žrtvoval za vse. Ne zaradi Boga ampak zaradi človeške miselnosti, da bog želi žrtve. In opravljena je bila zadnja žrtev, ki je potešila človeško miselnost in bog, ki zahteva žrtve v naših glavah se je umiril za vekomaj.

Po tej zelo zanimivi razstavi smo šli na kake 4 km dolgo pešpot po čudovitem gozdu. Bukve in hrasti stari več sto let, del gozda je kot pragozd, del kot močvirje... Cela pot je opremljena s kačipotmi in tablami, ki razlagajo kako se je spreminjalo podnebje, rastje, živalstvo skozi tisočletja... ob poti so postavljena grobišča iz kamene dobe in stavbe iz bronaste in železne dobe. Kljub oznakam v obliki velikih belih kamnov smo zašli kak km s poti. Ob vračanju smo se skorajda skregali vendar sva z Meto junaško vztrajala in nisva popustila Izinemu nerganju, da bi se vrnili domov. Iza je sicer zvečer rekla, da ji je bilo lepo, čeprav je od tam, ko smo se izgubili do zadnjih deset minut pred prihodom nazaj na izhodišče pred muzej Moesgard, mislila, da jo bo razgnalo. Pravzaprav sem hvaležen vsem nam trem. Meti, da je bila trdna in ni popustila Izi, meni samemu, da nisem vzkipeel in začel Izo prepričevati, kako je lepo, kako je prav da dokončamo začeto... in Izi, da ni vklopila svoje trme, ki ima lahko izjemo energijo. Vsi skupaj smo prispevali, da nam je bilo lepo.

Na izhodu iz muzeja je kot običajno še trgovina s spominki. V tej trgovini je bila še zelo bogata etnografska zbirka z artefakti s celega sveta. Prodajali so tudi izdelke predvsem iz Afrike ter zelo veliko lepih kopij okraskov iz bronaste in železne dobe. Meto je »poklicala« ogrlica in zapestnica iz bronaste dobe, najdena na Zjelandu – Danskem otoku, na katerem leži Kopenhagen. Pa še res ji prisoji. Očitno so ženske že pred tisočletji vedele kako se morajo krasiti, da bodo všeč moškim. No Meta pravi, da ne moškim ampak sebi. Oh te zrele petdesetletnice.

Okrog treh popoldan smo se vrnili, pojedli smo govejo juho ter ostalo kosilo in malo podremali (Iza in jaz). Popoldan smo šli še na sprehod do morja. Tu je sicer toplo, ko posije sonce in ljudje so v kratkih rokavih, moški zgoraj brez... mi pa (razen čez dan na soncu) v bundah. Iza je celo pomočila noge v vodo. Jaz zvečer s kapuco na glavi pišem dnevnik, Iza pa v bundi in ravno tako (kar je neverjetno) s kapuco na glavi riše, mimo naju pa se s kolesi vozijo otroci v majčkah brez rokavov. Kje so starši – verjetno na pol nagi letajo po večernem soncu. Na sprehodu naju je z Meto močno

vzdražil vonj pečenega mesa, ki so ga vrli Danci cmarili na malih prenosnih različnih kar na obali ali pred svojimi prikolicami in kampi. Kljub temu, da sva bila oba še sita od kosila so naju noge so kar same odnesle do trgovine (telo pa je sledilo) kjer sva si z zanimanjem ogledovala male žare za enkratno uporabo in velik paket »spare ribs« v hladilniku. Možgani očitno res niso vedno tisti del, ki upravlja z našimi življenji. No pa vendar je močna volja zmagala in kupila sva »samo« tri

buteljke vina. Eno sva zvečer popila ob slanikih in siru, drugo je Meta dala Nemškemu zakonskemu paru, ki se je ravno pripeljal iz Švedske, ena bo pa za jutri. Ja, jutri pa na sever do Skagna.

4.7.2008

Danes smo vstali že zelo zgodaj. Malo čez 8 zjutraj. Počasi smo se odpeljali proti severu. Današnji cilj je Skagen – najbolj severno mesto Danske, kjer se stikata Baltiško morje in Severno morje. Počasi smo se vozili proti severu, preko neskončnih žitnih polj, hribčkov in dolin hribovitega dela Danske (najvišji vrh Danske je visok malo manj kot 171 m). Na poti je Meti skuhala odlične špagete, ki smo jih pojedli na neki bencinski črpalki. Zgodaj popoldan smo prispeli so Skagna. Pokrajina je ravna kot Prekmurje toda zgleda kot bi se vozil po mešanici Pokljuke in Dalmatinske obale. Smreke in borovci ter trepetlike, diši po boru in morju ... zelo lepo. Najprej smo šli do cerkve, ki jo je zasul pesek. Pričakoval sem, da bo iz peska gledal samo vrh zvonika.

No ven iz peska gleda skoraj cel zvonik, ki je res zasut kak meter od tal. Cerkev je res bila večkrat zasuta in nato so jo morali odkopavati iz peska. Ko so cerkev opustili so celo cerkev raznesli kot gradbeni material, ostal oz restavriran je samo zvonik. Z vrha je lep razgled na sipine in borove gozdove okrog Skagna. Nato smo se odpeljali nazaj do Rabjerg mile, ki jih je Meti odkrila v prospektu. To so sipine, dolge kak kilometer in široke kakih 500 metrov in visoke kakih 50 metrov. Toda pesek je tako čist in sipek, kot ga še nisem videl. Na začetku smo se sezuli in bosi splezali na vrh sipin. Kot bi bil v kakem filmu ki se dogaja sredi Sahare. Neverjetno. Nisem še videl takih sipin. Na vrhu smo se ustavili. Slikali smo se, veter je pihal in bili smo kakor otroci. V daljavi smo videli kolonijo ptičev, vendar je bilo predaletč, da bi šel do tja.

Po telefonu smo si rezervirali prostor v kampu, za katerega sem mislil, da je najbolj severno na Danskem. Prišli smo tja, parkirali kamper in se s kolesi odpeljali proti Grenen-u. To je rt, kjer se stikata Baltiško in Severno morje. Toda po nekaj sto metrih smo videli napis kamp, ki je kazal še bolj proti severu. Šment, en kamp je še bolj severno kot naš. Toda že čez 150 m smo prišli do kampa, ki pa je imel znak, da je že zaseden. Prišli smo do rta, ki pa ni čisto ob cesti. Ob poti do

rta so ostanki bunkerjev iz druge svetovne vojne. Do pravega rta smo hodili še več kot kilometer po pesku. Pot po pesku je bila prav naporna. Rob med vodo in peskom je bil poln meduz. Na tisoče jih je naplavilo na peščeno obalo. Ko smo prišli do rta je bilo tam veliko ljudi, ki so se želeli slikati na stičišču dveh morij. Na rtu se res vidi stičišče, valovi z ene strani se stikajo z valovi druge strani. Baltiško morje je (vsaj danes) bilo bolj mirno, Severno morje pa je bilo bolj razburkano, še dišalo je drugače. Vsi smo stopili v obe morji. Nazaj sem šel še jaz bos. Pazil sem, da nisem stopil na kako meduzo. No ne glede na to, sem malo pred koncem stopil na eno. Kot bi stopil na žolco. No, meduza me ni požrla, niti pičila me ni in srečno sem prišel nazaj. Na vrhu bunkerja, kjer je razgledišče po rtu, sem nazaj grede srečal dva Kurda. Na Danskem živita že skoraj celo življenje, imata družine in Danska je dobra do njiju. Eden od njih je bil večkrat v Sloveniji, vedel je kje je Ljubljana in Maribor... Kurdov je preko 40 milijonov pa nimajo lastne države. Okupirani so s strani Turčije, Irana, Iraka in Sirije. Po prvi svetovni vojni jim kljub temu, da so včasih imeli svojo državo, po 700 letni vladavini Turčije, velesile niso dodelile lastne države. Ironija. In sedaj živi mogočen narod Kurdov v državah, ki imajo po desetkrat manj prebivalcev kot oni in še hvaležni so, da je tako.

Za duhovitost mi je danes zmanjkalo misli. Med večerjo smo se pogovarjali tudi o naslednjih počitnicah in ena možnost je bila tudi Norveške. Seveda pa norveška vključuje tudi hojo po hribih in Izi to ni bilo všeč in vnel se je klasičen boj s pubertetnim otrokom. Med pisanjem sva se nato pogovarjala z Meto o Izinem odporu, da bi šla z nama, ker bi bilo potrebno hoditi nekaj ur dnevno in kje je tu najina vloga. Grozni starši, ki želijo peljati otroka na naslednje počitnice na Norveško. Tako ta večer zaključujemo malo stran drug od drugega oz Iza stran od naju. Midva pa sva se k sreči že naučila, da se zaradi njenih pubertetnih izpadov ne odkloniva drug od drugega. Iza je zelo ubogljivo pospravila vse. Danes smo videli veliko lepega in meni je bil tudi cel dan zelo lep.

5.7.2008

Zjutraj smo se odpeljali proti kraju Ribe. Vmes smo se nameravali ustaviti še na enem delu obale, kjer so strme pečine, pa smo po tem, ko smo videli, kako počasi nabiramo kilometre in kolik jih je še pred nami, to misel opustili. Od doma smo bili oddaljeni malo več kot 2100 kilometrov. Vozili smo se preko čudovite Danske pokrajine, polne žitnih polj. Iza je v ozadju skrita za zaveso brala in bila bolj odmaknjena, midva (oz. vsaj jaz, ki težje to prenašam) pa sva se trudila to tolerirati. Ko smo zgodaj popoldan

prišli do kraja Ribe, ki je najstarejše

Dansko mesto, smo šli na ogled, ki ga priporoča vodnik Lonley Planet. Toda že prvi koraki proti začetku (ne koncu) ogleda so se nam ustavili ob prečudovitih majčkah in lanenih krilcih .... na stojnicah pred trgovinicami v peš coni. Ta (za mene neljubi in moteči) dogodek je združil Meto in Izo v skupnem poslanstvu iskanja naj ??? Posledica te aktivnosti

je bila, da se je Iza omehčala in postopoma začela komunicirati z nama. Nato smo si le ogledali staro mesto z lesenimi – opečnatimi stavbami, s krivimi stenami, zanimivimi vrati, okrašenimi okni... Iza je navdušeno fotografirala in je že začela računati, kako bi prihranila za svoj fotoaparati, Meta pa je dobila mnogo idej, kaj vse mora še kupiti, ker imamo še toliko neizkoriščenega prostora na okenskih policah. Videli smo, kje so leta 1641 sežgali zadnjo čarovnico na Danskem. To ne pomeni, čarovnic ni več na Danskem toda takrat so jih nehali preganjati. Meta in Iza sta se zelo navdušeno slikali pod spominsko ploščo. Še vedno ne vem zakaj?

Ker je bilo to zadnje Dansko mesto, ki smo ga nameravali obiskati, smo še napisali razglednice. Na koncu nam je ostalo še nekaj kron in nakupili smo zadnja Danska darilčka. Po ogledu tega zelo prijetnega mesteca smo se odpeljali naprej proti Nemčiji. Prečkali smo Dansko Nemško mejo in se peljali mimo Hamburga. Pristanišče, mimo katerega je vodila cesta, je res veliko. Prenočili smo na postajališču ob avtocesti skupaj z drugimi nomadi.

6.7.2008

Današnji dan je potekal v vožnji v dežju. Brez ogledov in znamenitosti, samo avtocesta. Za kosilo smo se ustavili na postajališču za kamperje in tovornjake in ko sem poskušal zapeljati na drug del parkirišča, sem z zgornjim delom kamperja zdel v lato, ki je označevala višino in omejevala dostop tovornjakom na del parkirišča namenjen osebnim vozilom. Ko sem srečno in brez poškodb odmotal so nas takoj ogovorili šoferji tovornjakov: »Kako si zemo, gde si pošao?« Kamorkoli greš, najdeš nekoga iz bivše Juge.

Danes smo naredili malo več kot 800 km. Vrat me že kar boli zaradi prisilne drž. Najboljme je jezilo to, ker se je Garmin »obesil«. Sicer je lepo računal pot in napovedoval, kje in kam moramo zaviti, toda na ekranu ni izrisoval zemljevida. Mislil sem že, da se je popolnoma pokvaril, ko je še nehali loviti satelite. No satelite je nato čez čas zopet ujel, toda z zemljevidi pa ni bilo nič. Iza pa je bila cel dan zelo prijazna, kar me je malo pomirilo. Prespali smo na zelo lepem parkirišču malo pod Muenchnom.

7.7.2008

Zadnji dan našega potovanja se je začel v dežju. Nadaljevali smo do Salzburga z namenom, da se ustavimo še v IKEI in kupimo za Saro in Klemena nekaj pohištva (eno knjižno omaro in nekaj stolov), ki sta ga še nameravala iti iskat. Ker smo imeli informacije, da se IKEA vidi kar z avtoceste smo se lepo peljali po avtocesti proti domu. Toda IKEE od nikjer, kljub temu, da smo bili že kakih 20 km ven iz Salzburga. Klemen nam je poslal naslov in ko sem ga odtipkal v ponovno živi Garmin, nas je lepo odpeljal na drugi konec Salzburga. IKEA se res vidi z avtoceste, samo avtocesta je druga. Zapletlo se je že pri parkiranju. Z dovoljenjem uslužbenke smo parkirali na prostoru, kjer nalagajo stvari za dostavo. Nato smo se odpravili v lov in res

smo našli vse, ker sta naročila Sara in Klemen. Še več! K sreči sva si z Meto obljubila preden smo vstopili v nevarni svet IKEE, da bova čuvala drug drugega pred napadi potrošniške mrzlice. Pred leti sem enkrat v takem napadu zapravil v IKEI 1400 DEM – in to samo za stvari, ki sem jih nujno potreboval, samo tega do tedaj nisem vedel. Res imajo v IKEI tak domiselno razstavljenih stvari, pa tudi lepe stvari, da se jim težko upreš. Poleg tega pa je pot speljana tako, da tudi če bi želel iti po kratki poti do blagajne – ko si pač našel tisto po kar si prišel – tega ne moreš storiti. Moraš iti mimo vseh razstavljenih izdelkov, dekoracij, dodatkov... ki kar vpijejo in želijo skočiti k tebi v voziček. Zelo zahtevna izkušnja, ki pa smo jo vsi kar dobro prestali. Za Izo smo kupili belo bombažno blago po 1.99 Eur/meter, ki ga bo uporabljala za učenje šivanja ter nekaj nujnih dodatkov, svečnikov in svečk, lončkov... Vse smo naložili v avto in tak bivalnik je res priročen za nakupe. Ob izhodu nas je nek mladi uslužbenec opozoril, da ne smemo tam parkirati in kljub temu, da sem mu povedal, da smo dobili dovoljenje od njegove uslužbenke, smo mu morali dovoliti, da nikoli več ne bomo tega storili.

Vožnja proti domu je bila prijetna in ko smo prišli smo Karavškega predora, smo bili vsi navdušeni. Iza je celo snemala vstop v predor in prihod v Slovenijo.

Toda nismo šli naravnost domov. Najprej smo dostavili pohištvo Sari in Klemenu v Škofjo loko in šele nato smo se odpeljali v Hrastje. Zvečer je prišla na obisk še Katja in pripravili smo si pršut, sir in vino. Nato sem v znak zadovoljstva pokadil še cigaro, ki sta mi jo prinesla Sara in Klemen in Barcelone.

8.7.2008

Današnji dan je minil v pospravljanju kamperja.

Če povzamem celo potovanje, nam je bilo zelo lepo. Sam sem se zelo bal, kako bova z Izo sama v Kopenhagnu saj so najini interesi tako različni. Iza bi tekala po trgovinah, jaz pa po muzejih in znamenitostih. Zelo moram pohvaliti Izo, da je svoje trgovinske želje postavila na stran. Tudi jaz sem svoje ambicije po ogledih (predvsem notranjosti stavb) omejil na najmanjšo možno mero. Tako nama je uspelo. Tudi ko smo bili skupaj, smo se kar dobro ujeli. Iza je imela svoj osebni prostor - personal bubble – kakor je rekla svojemu brlogu na koncu bivalnika. Tam je imela vse – predvsem pa knjige in zaveso, s katero se je lahko zagnila, kadar je žele biti sama in brati ali celo spati med vožnjo. Ne predstavljam si, kako bi bilo, če bi šli z osebnim avtomobilom. To, da smo imeli kolesa s seboj, je bila tudi zelo dobra ideja. Sicer nismo naredili nekih dolgih tur, vendar je kolo za po Danskih mestih idealno prevozno sredstvo. Nabrala sva si tudi nekaj idej za kolesarska potovanja po Danski in morda bova to še kdaj izpeljala. Videli smo tudi, da je Evropa velika, zelo velika. Naredili smo nekaj več kot 4000 km. Bili smo na severu Danske, pa smo bili pravzaprav šele na polovici Evrope gledano od juga do severa. Do Nordkapa je skoraj če ne še več kot še enkrat toliko. Bolje si je ogledati manj stvari pa tiste v miru, kot bezljati od ene do druge znamenitosti, ki jo vidiš v prospektih. In popiti kavo kje na kakem trgu je vsaj toliko vredno kot kak muzej. Skratka, bilo nam je lepo.

MIR (Meta, Iza, Rudi) Tavčar

Kranj, julij 2008